

DARÁZS ENIKŐ

Bugyicsere

Sokan mondják, hedonista vagyok.

Szerintem csak élek.

Késésben voltam az órámról – mint mindig. Már megszoktam. Szeretek magamnak időt adni a kényelmes elindulásra. És persze a szép dolgok mellett sem szabad elsietni. Nos, olyan szépet, mint ő, talán még sosem láttam.

Verseket ír. Novellákat. Igazából nem tudom, még sosem beszéltem vele, bár közös udvarunk van. Mikor házat kerestem, csak ezt találtam, ami árban, ízlésben is megfelel, csöndes kis hely, természet, madarak, nekem aztán nem számít, ha lesz egy udvar-szomszédom – gondoltam –, egy kis társaság jól jön néha.

Mint az kiderült, nem túl beszédes a lány. Sőt, amolyan írói „külön világa” van. A nappaliját hatalmas üveglakok keretezik – csak innen tudom, hogy ír. Szanaszét dobált papírok, ráfirkálva hosszabb-rövidebb szövegekkel.

Néha figyelem őt. Szereti átélni a mélységeket. Volt, hogy írás közben egész teste verejtékezett, görcsben volt egész lénye, arca ijesztően eltorzult, mintha szülne. Viszont, aminek aznap reggel részese lehettem, megért minden egyes eddigi késésemet. Talán arra a pár percre azt is elfelejtettem, hogy elindultam valahová.

Mozartot hallgatott. A hintaszékben ült bugyiban, egy fehér áttetsző csipkeingben és írt. Firkált. Vadul. Tolla hegyével tépte a papírt. Az opera dallama egyre vadabbul táncolt a levegőben, ő pedig követte teste minden egyes porcikájával, és mikor muzikaszó elért a plafonig – a hegedűsök, a fúvósok, a cintányérosok hada a szoba mennyezetét püfölték, hogy szabadon szállhassanak szét a világban – a lány kéjesen felnyögött, és a padlóra vetette magát. Ott vonaglott a földön, teljes extázisban, két tenyerével lába közé kapaszkodva, egyre közelebb és közelebb kerülve a katarzishoz; hangjával együtt a lány egész lelke az operával egybeolvadva rombolta, ütötte a plafont, míg nem: BAMM!

Szinte láttam, ahogy a mennyezet darabkái visszahullanak a talajra.

Pár percig még lihegve feküdt a földön. A fehér csipkeingről a révület hevében leszakadt pár gomb, most pedig barna teste köré tekeredve, vele együtt lélegzett, mozgott fel s alá. A mellbimbói még kemények voltak, aztán ahogy csendesült a földi beteljesedés, azok is elernyedtek. Eltartott pár percig, amíg feltápáskodott a sötét fapadlóról, majd visszamászott a székébe. Csönd volt. És béke. Az egyik lábát felhúzta, majd cigarettáért nyúlt, és rágyújtott. Égnek tartott arccal vett egy nagy slukkot, és ahogy lassan fújta ki, fejét is fokozatosan leeresztette. Csak ült, hatalmas fekete szemével belerévedve a kint ébredező természet nyugalmába, és élvezte, ahogy a reggeli nap megfürösztli sugaraiban elfáradt testét.

Ekkor találkozott a tekintetünk. Nem ijedtem meg. Ő ült tovább és mosolygott rám, mintha a világ legmindennapibb dolgát néztem volna végig az előbb. Hm, még ha nem is a legmindennapibb, de a legtermészetesebb.

Hirtelen eszembe jutott az iskola. Nem érdekelt.

Még visszafutottam bugyit cserélni.

Édes

Vádló és haragos – ilyen volt tekinteted, ahogy a reggeli napsugár felragyogott combjaim közt felejtett arcodon.

Semmit sem szóltál.

Kezed lassan csúszott le mellemről,

majd belebújva ágyékom rejtekébe,

gondolatod:

utoljára hangot csalsz ki velük a számon.

Semmit sem szóltál.

Gondosan összepakoltad holmidat,

magadból-kapható

bársonyos mámorost.

Semmit sem szóltál.

Véletlenül se felejts nálam semmi magadból-hagyhatót.

Nem kértél az ajtóig, magadtól távoztál.

Szemvilágod a kijárattól még visszaurrant az enyémbé,

oda, bele a legmélyébe,

soha se felejtsem: én öltelek meg téged.

Semmit sem szóltál.

Ma sem szólsz semmit.

Csúf haláloed okozója nem én vagyok, édes!

Szóltam néked:

Zsebemben kés,

óvatosan ölelj szépség, a penge éle nem játék!

Te mégis, mint makrancos gyermek bújtál ölembe észveszejtve,

zsongva, habzsolva

s most nézd:

elbujdosva,

beléd-halva,

árnyékodban élek, mióta elmentél.

Viharfelhő

Egy telipakolt kosár, mit hagytál nékem a tegnaptól,
hever most ágyam mellett - felbontatlanul.
A réseken át: ott szívárogo lehelled kéjes-lila füstje az éj múltjából,
nesztelen óvatossággal, idézve: elbújtattalak a világból.
Csábít, hívogat, s én képtelen vagyok élni e ködben fehér köpenyemben,
képtelen feledni a helyet: a tébolyult, vad őrületed.
Valahányszor végigsuhan bőrömön szád meleg párája,
vállam szemérmetlenül kicsusszan az anyag kuckából,
érted siktva: ne hagyj egyedül, ó, átkozott!
Látod, megtörtél!
Térdrerogyok emléked gödre előtt, négykézláb mászom a szakadék szélén,
szemeimmel nyugtalanul pásztázva a mélységet: merre rejtőzködtél?
Csak egy kérdés:
Édes, tudod te, mit tettél?

Mellemen kígyó meleng

Álmomban láttalak.
Tisztán és élesen, ahogy az arcod az arcomba kap, és csókomat követeli.
Arcátlan, pimasz kis dög!
Felváltva jelensz meg. Néha álarcban suhansz utánam, máskor köpönyeget öltve
törsz nyugalmamra.
Éhes disznó!
Egyszer kapnálak el, nem menekülnél! Kikötöznék egy fához, úgy boncolnám
darabokra húsozat, vizsgálnám át test-részeidet, hogy rájőjjek, mi is vezérel.
Kapzsi vagy. Önző!
Csak látnád magad, édes,
mennyire kegyetlen tud lenni éhes szád, mikor kér!
Förtelmes.
A végén visszamarom beléd összes szépemet, mit elvettél.
Az összes kéjt, mit pillantásod kitepelt belőlem.
Csak a vágy, mit hagytál nékem.
Ettől bizsereg minden egyes porcikám.
A vágy.